

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 26, 2016

Nummer 26, 2016

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:1295](#) 24-06-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:1293](#) 24-06-2016

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2016:2471](#) 21-06-2016

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:1736](#) 15-06-2016

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:2280](#) 14-06-2016

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:4636](#) 09-06-2016

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:1747](#) 03-02-2016

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2016:3147](#) 20-04-2016

RECHTSPRAAK

Einde samenlevingsovereenkomst. Verdeling gemeenschappelijke woning. Wanneer is wettelijke rente verschuldigd over de vordering uit overbedeling?

Het hof overweegt als volgt. Uit de getuigenverhoren is gebleken dat tussen partijen een overeenkomst van verdeling tot stand is gekomen ten tijde van het bezoek van de makelaar in maart 2011. Partijen waren het er immers over eens dat de woning zou worden toebedeeld aan de man en dat de man ter zake van de overwaarde aan de vrouw € 20.000 zou betalen.

Deze overeenkomst is uiteraard aangegaan onder opschortende voorwaarde van ontbinding van de samenleving. De samenlevingsovereenkomst is geëindigd (ontbonden) door het vertrek van de vrouw uit de woning per 1 juli 2011. Zij heeft daarmee te kennen gegeven die overeenkomst op te zeggen.

Ingevolge artikel 9 lid 6 van de samenlevingsovereenkomst kreeg de man vanaf dit laatste moment een jaar de tijd om aan zijn betalingsverplichting te voldoen. Eerst na verloop van dat jaar werd de vordering van de vrouw opeisbaar, aldus per 1 juli 2012. Voordien verkeerde de man derhalve niet in verzuim.

De wettelijke rente gaat vanaf dit laatste moment lopen. Een ingebrekestelling is niet vereist omdat dit jaar als een fatale termijn voor betaling kan worden aangemerkt.

De vrouw heeft in het petitum van de memorie van antwoord, tevens memorie van grieven in incidenteel appèl wettelijke rente gevorderd vanaf de dag der dagvaarding, derhalve vanaf 5 juni 2012. De wettelijke rente is verschuldigd vanaf 1 juli 2012, zijnde een datum later dan de inleidende dagvaarding vermeldt.

In het vonnis waarvan beroep van 27 maart 2013 heeft de rechtbank de verdeling van de gemeenschappelijke woning vastgesteld en de woning aan de man toebedeeld. Het gaat hierbij evenwel niet om een constitutieve beslissing, zoals in het arrest HR 23 november 2007, ECLI:NL:HR:2007:BB6176 het geval was, maar om een declaratoire beslissing. Dit volgt uit rechtsoverweging 4.2 van dat vonnis, waarin wordt overwogen (met verwerping van het

verweer van de man) dat tussen partijen inderdaad overeenstemming over de verdeling was bereikt. Aldus is onjuist de opvatting dat de wettelijke rente niet eerder gaat lopen dan voor de datum van dat vonnis.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 21-06-2016

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2016:2471

Zaaknummer: 200.126.932_01

RECHTSPRAAK

De vrouw bestrijdt de rekenmethodiek van de kinderalimentatie volgens het Rapport Alimentatienormen. Het hof is van oordeel dat daarvan kan worden uitgegaan, tenzij (i) de werkelijke lasten van de alimentatieplichtige lager zijn en (ii) uitsluitend als gevolg van de rekenmethode van het rapport niet meer volledig in de behoefte kan worden voorzien. De forfaitaire methode mag, aldus het hof, niet tot onredelijke uitkomsten leiden.

De vrouw stelt dat het forfaitaire systeem voor de berekening van kinderalimentatie niet kan worden toegepast indien dit leidt tot de conclusie dat de draagkracht is gedaald, terwijl deze in werkelijkheid is gestegen. Verder kan dit systeem ook niet worden toegepast indien dit leidt tot een lagere draagkracht dan in de benadering van vóór de invoering van het forfaitaire systeem.

Het hof overweegt als volgt. Kinderalimentatie heeft maatschappelijk gezien een zeer hoge prioriteit. Bij de vaststelling van kinderalimentatie dient de alimentatierechter in beginsel rekening te houden met alle feiten en omstandigheden van het geval. Dit laatste brengt niet met zich dat het in strijd is met het wettelijke kader indien de alimentatierechter bij de bepaling van de draagkracht rekening houdt met forfaitaire normen, niet iedere post met betrekking tot de draagkracht kan worden vastgesteld. Het hof citeert uit een conclusie van de A-G van 24 oktober 2014, ECLI:NL:PHR:2014:1908. Een forfaitair systeem met betrekking tot de draagkracht kan naar het oordeel van het hof echter niet worden gehanteerd indien (i) de werkelijke lasten van de alimentatieplichtige aanmerkelijk lager zijn en (ii) uitsluitend als gevolg van deze rekenmethode niet meer in de (volledige) behoefte van het kind of de kinderen kan worden voorzien.

Vervolgens beoordeelt het hof de kinderalimentatie eerst aan de hand van het forfaitaire systeem. Indien blijkt dat onder de omstandigheden van het geval een berekening volgens dit systeem tot onredelijke uitkomsten leidt, en niet aansluit bij de bedoeling van de wetgever zoals neergelegd in de wettelijke uitgangspunten – draagkracht en behoefte – zal het hof deze buiten toepassing laten en overgaan tot een berekening op de zogenaamde ‘oude’

rekenmethodiek. Het hof concludeert uiteindelijk dat het in de stelling van partijen geen aanleiding ziet om af te wijken van de forfaitaire rekenmethodiek.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 15-06-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:1736

Zaaknummer: 200.163.384/01

RECHTSPRAAK

Afwijking van het uitgangspunt dat elk van de echtelieden voor de helft draagplichtig is voor de schulden die deel uitmaken van de huwelijksgemeenschap.

Partijen zijn kort gehuwd geweest: van 14 februari 2015 tot 4 mei 2015. Zij hebben de Nederlandse en Algerijnse nationaliteit. Zij hebben niet samengewoond. Het lag in de bedoeling dat te doen, nadat zij hun huwelijksfeest in Algerije hadden gevierd. Dat feest is niet gevierd omdat tussen partijen en hun families in het vroege voorjaar van 2014 grote problemen zijn ontstaan. Elk van beide partijen had op de peildatum voor de ontbinding van de huwelijksgoederengemeenschap schulden. De vrouw had ongeveer € 17.000 aan schulden, de man ruim meer dan € 100.000, waaronder een studieschuld van meer dan € 75.000. Voor beide partijen gold dat dit voorhuwelijkse schulden betreft.

De rechtbank heeft geoordeeld dat in dit geval toereikende grond bestaat om te bepalen dat ieder van partijen volledig draagplichtig is voor de op zijn of haar naam staande schulden. In dit geval doet zich een uitzondering voor, aldus dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is om te bepalen dat de vrouw voor de helft draagplichtig is voor de schulden van de man.

De man komt tegen dit oordeel op. Het hof is met de rechtbank van oordeel dat dit geval als zeer uitzonderlijk moet worden aangemerkt en dat de redelijkheid en billijkheid die de rechtsverhouding van de man en de vrouw beheersen, in dit geval meebrengen dat de vrouw niet draagplichtig is ten aanzien van de schulden van de man. In de eerste plaats omdat de huwelijksgemeenschap slechts zeer kort heeft bestaan (*N.B. ten onrechte gaat het hof ervan uit dat de huwelijksgoederengemeenschap eerst op de datum van de ontbinding van het huwelijk is geëindigd, SW*). De huwelijkse periode werd er voorts door gekenmerkt dat partijen ervoor hadden gekozen nog weinig inhoud aan het huwelijk te geven. Er was geen sprake van samenwoning en partijen deelden niet in elkaars gelden.

Verder heeft te gelden dat de schulden waarop de man zich beroept, bij gebreke van toereikende toelichting niet als 'niet-ongebruikelijk' kunnen worden aangemerkt, in het bijzonder de studieschuld niet. Dat betekent dat de omstandigheid dat hij de vrouw wat

betreft die schulden in het ongewisse heeft gelaten een relatief zwaar gewicht toekomt. In ieder geval een zwaarder gewicht dan hij wil. Daaraan verbindt het hof de gevolgtrekking dat niet alleen valt te begrijpen dat de vrouw zich overvallen heeft gevoeld door het bestaan van de schulden, maar dat dit ook valt te billijken. Dat er grote problemen zijn ontstaan tussen de families van partijen maakt in dit verband geen verschil. Voorts houden de stellingen van de man verder niets in waaruit het hof zou moeten afleiden dat de man onevenredig hard getroffen zou worden door het aanvaarden van de door de vrouw bepleite uitzondering. Het hof bekrachtigt de beslissing van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 14-06-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:2280

Zaaknummer: 200.181.146/01

RECHTSPRAAK

Huwelijk heeft iets langer geduurd dan vijf jaren en is kinderloos gebleven. Partijen hebben wel kinderen uit eerdere relaties. Hof limiteert alimentatie tot vijf jaar na de ontbinding van het huwelijk.

De rechtbank heeft op het zelfstandige verzoek van de man om een alimentatie van € 8.000 bruto per maand te bepalen, beslist dat de vrouw aan de man een alimentatie van € 5.574 per maand moet betalen. De rechtbank heeft niet gelimiteerd.

De vrouw verzoekt de partneralimentatie te bepalen op € 1.229 per maand voor een periode van maximaal vijf jaar na datum echtscheiding.

Het hof bepaalt de behoefte van de man op € 26.000 per jaar, zijnde het niveau van de meewerkvergoeding die de man had voor zijn werk in de onderneming van de vrouw, mede gelet op de gebrekkige motivering door man van zijn behoefte en de betwisting door de vrouw van toepassing van de hofnorm.

Het hof stelt de behoefte van de man overeenkomstig het verzoek van de vrouw vast op € 1.229 per maand. Daarbij neemt het hof in aanmerking dat de man geen inzage heeft gegeven in zijn financiële situatie, waaronder zijn vermogen en meer in het bijzonder de precieze hoogte en besteding van de ontbindingsvergoeding. Daarnaast is naar het oordeel van het hof de verdien capaciteit van de man door het huwelijk niet in negatieve zin beïnvloed.

Voorts limiteert het hof de alimentatie op vijf jaar na ontbinding van het huwelijk, gelet op de bijzondere omstandigheden van het geval, waaronder met name de relatief korte duur van het huwelijk, de leeftijd van partijen ten tijde van het huwelijk, het feit dat dit huwelijk voor beide partijen een tweede huwelijk betrof en de omstandigheid dat uit het huwelijk geen kinderen zijn geboren.

Ten slotte oordeelt het hof dat de man de te veel betaalde alimentatie aan de vrouw moet terugbetalen, nu de man geen inzage heeft gegeven in zijn financiële situatie waaronder zijn vermogen en hij zijn behoefte niet aannemelijk heeft gemaakt.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 09-06-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:4636

Zaaknummer: 200.173.978/01

RECHTSPRAAK

Draagkracht van de man wordt verdeeld over het kind van hem en zijn ex-partner, de twee kinderen die hij heeft met zijn huidige partner en de drie kinderen uit een eerdere relatie van zijn huidige partner, ook al is de man niet met zijn huidige partner gehuwd.

Partijen zijn gescheiden. Uit het huwelijk van partijen is een thans nog minderjarig kind geboren. De vrouw heeft verzocht dat de man een bedrag van € 350 per maand aan kinderalimentatie aan haar dient te voldoen. De man heeft verweer gevoerd. De behoefte van het kind van partijen ten bedrage van € 575 per maand is niet in geschil. De vraag die partijen verdeeld houdt, is over hoeveel kinderen de draagkracht van de man moet worden verdeeld. De man heeft tezamen met zijn partner twee kinderen gekregen die thans 5 en 3 jaar oud zijn, en daarnaast behoren tot het gezin van de man en zijn partner drie minderjarige kinderen van 17, 13 en 12 jaar oud uit een eerder huwelijk van deze partner.

De vrouw vindt het redelijk om, ongeacht de verschillende behoeftes van de kinderen, de draagkracht van de man te verdelen over het kind van partijen en de twee kinderen van de man en zijn partner samen. Indien de draagkracht van de man over zes kinderen wordt verdeeld, dan dient volgens haar rekening te worden gehouden met de verschillende behoeftes van de kinderen en dient ook te worden gekeken naar het aandeel dat de partner van de man zou moeten voldoen. De man is daarentegen van mening dat zijn draagkracht moet worden verdeeld over zes kinderen, waarbij hij het redelijk acht ervan uit te gaan dat zijn partner de minimale draagkracht heeft van € 50 om een aandeel in de kosten van haar drie kinderen en de andere twee kinderen te voldoen. Feitelijk heeft zijn partner sinds ruim een jaar geen inkomsten meer, aldus de man, en kan van haar niet verwacht worden – gelet op de problematiek in het gezin – dat zij momenteel inkomsten verwerft

De rechtbank overweegt dat de man in 2010 met zijn partner is gaan samenwonen en dat sindsdien de drie kinderen van zijn partner tot zijn gezin behoren. De vader van deze kinderen heeft twee van hen seksueel misbruikt, gedrogeerd en hen geprostitueerd. Hij is daarvoor veroordeeld en zit een langdurige gevangenisstraf uit. Vast staat dat deze kinderen van hun vader financieel noch anderszins iets te verwachten hebben, en dat het de man is die

hen thans feitelijk onderhoudt. Onder deze bijzondere omstandigheden wordt het, ondanks het feit dat de man en zijn partner niet zijn gehuwd, redelijk geacht om de draagkracht van de man te verdelen over zes kinderen. Daarbij wordt ervan uitgegaan dat de behoefte van de kinderen van de man en zijn partner tezamen en de kinderen van zijn partner, lager ligt dan de behoefte van het kind van partijen. Aan de hand van het huidige inkomen van de man zal de behoefte van deze kinderen worden gesteld op ongeveer € 280 per kind per maand. De rechtbank is na vergelijking van de draagkracht van de man (€ 1.335), van de vrouw (€ 25) en van zijn partner (€ 50), afgezet tegen de verschillende behoeftes van de kinderen, van oordeel dat de door de vrouw verzochte kinderbijdrage voor het kind van partijen van € 350 per maand het aandeel van de man in diens kosten niet overschrijdt, zodat het verzoek van de vrouw wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 20-04-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2016:3147

Zaaknummer: C/15/222220 / FA RK 15-932

RECHTSPRAAK

Advocaten persisteren bij toepassing van Nederlands huwelijksvermogensrecht, terwijl naar het oordeel van het hof Turks recht van toepassing is. Dit leidt volgens het hof tot afwijzing van het appèl en incidenteel appèl wegens onbegrijpelijkheid.

In geschil is de verdeling van de huwelijksgemeenschap. Er is sprake van een zaak met internationaal privaatrechtelijke aspecten. Het hof stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat het Turkse recht van toepassing is op hun huwelijksvermogensregime. Het hof overweegt vervolgens dat ter terechtzitting door de beide advocaten, daarnaar bevestigd door het hof, is erkend dat zij het Nederlandse recht hebben toegepast op het huwelijksvermogensregime. Het hof heeft hen daarop voorgehouden dat het Turkse recht van toepassing is, hetgeen inhoudt een scheiding van goederen in een gemeenschap van aanwinsten, ook wel 'deelgenootschap van verwervingen' genoemd. Dit is door de beide advocaten ter terechtzitting ook bevestigd. Op de vraag van het hof om van beide partijen te horen wat de ene partij van de andere partij te vorderen heeft op basis van voormeld toepasselijk huwelijksvermogensrecht, hebben de beide advocaten in hun toelichting volhard om het Nederlandse huwelijksvermogensrecht toe te passen, waarmee zij hun verzoeken naar het oordeel van het hof onbegrijpelijk hebben toegelicht. Gelet hierop heeft het hof de verzoeken van zowel de man als de vrouw in (incidenteel) appèl afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 03-02-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:1747

Zaaknummer: 200.170.901/01

RECHTSPRAAK

Bij de beantwoording van de vraag of een aanspraak jegens een stamrecht-bv in de huwelijksgemeenschap valt, dient te worden onderzocht in hoeverre die aanspraak ziet op de periode voor respectievelijk na de ontbinding van de huwelijksgemeenschap. Nu het gaat om de strekking van de aanspraak, is niet van belang in hoeverre de gerechtigde deze daadwerkelijk heeft verzilverd. Het hof heeft echter voor zijn oordeel dat de ontslagvergoeding niet in de huwelijksgemeenschap valt onterecht van belang geacht dat de man nog geen enkele periodieke uitkering uit de bv had ontvangen.

Het huwelijk van partijen is in 2013 ontbonden. De man heeft in 2007 een ontslagvergoeding ontvangen. In 2007 is tussen de door de man opgerichte stamrecht-bv, de man en de toenmalig werkgeefster van de man een stamrechtovereenkomst ondertekend, waarin de bv zich verplicht om aan de man een aanspraak op periodieke uitkeringen te verstrekken met inachtneming van artikel 11 lid 1 aanhef en onder g Wet LB. In 2008 is tussen de bv en de man een stamrechtovereenkomst gesloten. In artikel 1 daarvan is bepaald: 'Tot het bedrag van de in de vennootschap gestorte vergoeding terzake van de beëindiging van de dienstbetrekking, bedingt [de man] van de vennootschap een recht op periodieke uitkeringen als bedoeld in artikel 11, lid 1, g van de Wet LB, welk recht aanspraak geeft op een vaste en gelijkmatige periodieke uitkering.'

Tussen partijen is in geschil of de aanspraak van de man jegens de bv valt in de te verdelen huwelijksgoederengemeenschap. Volgens de man is dit niet het geval, omdat de aanspraak op periodieke uitkeringen op bijzondere wijze aan hem is verknocht ex artikel 1:94 lid 3 BW. De rechtbank heeft de man gelijk gegeven. In hoger beroep heeft de vrouw het hof verzocht te bepalen dat de waarde van de aandelen in de bv in de gemeenschap van goederen valt en dat haar derhalve de helft van die waarde toekomt. Subsidiair heeft zij het hof verzocht te bepalen dat de in de bv aanwezige pensioenaanspraken dienen te worden verevend en dat het aan haar toekomende deel daarvan dient te worden afgestort bij een door haar aan te wijzen verzekeringsmaatschappij.

In zijn tussenbeschikking heeft het hof overwogen:

‘Ervan uitgaande dat de vergoeding die de man heeft ontvangen door partijen deels is geëtiketteerd als verlies van toekomstig (arbeids)inkomen, brengt dit naar maatschappelijke normen met zich mee dat de uitkeringen die worden gedaan vanuit deze vergoeding die betrekking hebben op de periode die is gelegen na de ontbinding van de gemeenschap, aangemerkt moeten worden als zijnde verknocht. Gelden die zijn uitgekeerd voor de ontbinding van de gemeenschap vallen in de huwelijksgemeenschap en de gelden die eerst tot uitkering komen na de ontbinding van de gemeenschap zijn dan aan de man verknocht, hetgeen impliceert dat de vrouw daarop geen vermogensrechtelijke aanspraken heeft. Vast staat dat de man tot op heden nog geen enkele periodieke uitkering uit de BV heeft ontvangen. Nu de uitkering betrekking heeft op pensioen wat niet in de gemeenschap valt (artikel 1:94 lid 4 BW) en het overige gedeelte betrekking heeft op toekomstige inkomenssuppletie, valt de volledige vordering niet in de gemeenschap. Met betrekking tot het subsidiaire verzoek van de vrouw wenst het hof, alvorens verder te beslissen, van de man de mogelijke pensioenbrieven te ontvangen.’

En in zijn eindbeschikking:

‘De man heeft inzichtelijk gemaakt dat het ervoor moet worden gehouden dat de aan hem uitgekeerde beëindigingsvergoeding geen betrekking heeft op pensioenschade, maar dat er enkel sprake is van suppletie van toekomstig gederfd inkomen. De vrouw heeft dit niet betwist, maar daartegenover gesteld dat de man deze uitkering (deels) bedoeld heeft als pensioen-aanvulling. Deze bedoeling van de man – voor zover die al zou bestaan – kan naar het oordeel van het hof echter niet het karakter van de door de man van zijn werkgever ontvangen vergoeding wijzigen. Aldus is verevening van deze vergoeding niet aan de orde. Aangezien tot het vermogen van de BV alleen de beëindigingsvergoeding behoort en daartegenover de vordering van de man als schuld staat, moet het er voor worden gehouden dat de waarde van de aandelen nihil bedraagt.’

In cassatie wordt geklaagd over het oordeel van het hof dat de gelden die eerst tot uitkering komen na de ontbinding van de gemeenschap aan de man zijn verknocht en dat, nu vaststaat dat de man nog geen enkele periodieke uitkering uit de bv heeft ontvangen, de vrouw daarop geen aanspraak kan maken.

De Hoge Raad stelt voorop dat niet is bestreden dat de beëindigingsvergoeding dient ter vervanging van toekomstig gederfd inkomen. Dit strookt met de inhoud van de hiervoor genoemde stamrechtovereenkomsten.

Bij de beantwoording van de vraag of de aanspraak aan de man verknocht is ex artikel 1:94 lid

3 BW geldt het volgende. Volgens vaste rechtspraak hangt het antwoord op de vragen of een goed op enigerlei bijzondere wijze aan een der echtgenoten is verknocht en, zo ja, in hoeverre die verknochtheid zich ertegen verzet dat het goed in de gemeenschap valt, af van de aard van dat goed, zoals deze aard mede door de maatschappelijke opvattingen wordt bepaald.

In een geval waarin de werkgever een aan een echtgenoot toegekende ontslagvergoeding, die was bestemd tot vervanging van toekomstig gederfd loon, als koopsom voor een stamrechtverzekering onder een verzekeringsmaatschappij had gestort, heeft de Hoge Raad als volgt geoordeeld. Bij de beantwoording van de vraag of de uit de stamrechtverzekering voortvloeiende aanspraken in de huwelijksgemeenschap vallen, moet onderscheid worden gemaakt tussen aanspraken die zien op de periode vóór en aanspraken die zien op de periode na ontbinding van de huwelijksgemeenschap. De laatste vallen, nu zij strekken tot vervanging van inkomen dat de echtgenoot bij voortzetting van de dienstbetrekking na die ontbinding zou hebben genoten, evenmin in de gemeenschap als de uit een bestaande arbeidsverhouding voortvloeiende aanspraak op voor nog te verrichten arbeid te ontvangen loon (HR 17 oktober 2008, ECLI:NL:HR:2008:BE9080). Hoewel de aanwending van een ontslagvergoeding voor de verwerving van een stamrecht jegens een door de werknemer zelf opgerichte en beheerste bv in die zin verschilt van de aankoop van een stamrechtverzekering bij een verzekeringsmaatschappij, dat de betrokken echtgenoot in het eerste geval binnen de grenzen van de daarvoor geldende fiscale voorwaarden zelf het tijdstip en de hoogte van de periodieke uitkeringen kan bepalen, bestaat er geen aanleiding dat geval anders te beoordelen. In beide gevallen strekt de aanspraak op periodieke uitkeringen tot vervanging van inkomen dat de betrokken echtgenoot bij voortzetting van de dienstbetrekking zou hebben genoten. Derhalve dient ook bij de beantwoording van de vraag of een aanspraak jegens een stamrecht-bv in de huwelijksgemeenschap valt, te worden onderzocht in hoeverre die aanspraak ziet op de periode voor respectievelijk na de ontbinding van de huwelijksgemeenschap. Nu het gaat om de strekking van de aanspraak, is niet van belang in hoeverre de gerechtigde deze daadwerkelijk heeft verzilverd. Het hof heeft echter voor zijn oordeel dat de ontslagvergoeding niet in de huwelijksgemeenschap valt van belang geacht dat de man tot op het moment van wijzen van die uitspraak nog geen enkele periodieke uitkering uit de bv had ontvangen. Gelet op het voorgaande, komt aan die omstandigheid geen betekenis toe en had het hof moeten onderzoeken in hoeverre de aanspraak van de man jegens de bv ziet op de periode voor respectievelijk na de ontbinding van de huwelijksgemeenschap. De daarop gerichte klachten zijn dan ook gegrond. De Hoge Raad vernietigt de beslissing van het hof.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-06-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:1293

Zaaknummer: 15/04250

Wetsartikelen: 1:94 BW

RECHTSPRAAK

Verrekening en verdeling: de Hoge Raad doet de zaak zelf af.

Partijen zijn gewezen echtgenoten. Zij waren gehuwd onder huwelijkse voorwaarden. Hierin was een periodiek en finaal verrekenbeding opgenomen. Als peildatum voor de afwikkeling van de huwelijkse voorwaarden geldt 24 november 2011. Op die datum waren partijen gezamenlijk eigenaar van een woning met bedrijfshal. Die woning met bedrijfshal is nadien verkocht. Op de peildatum had de eenmanszaak van de man een negatieve waarde van € 30.464. Nadat uit de opbrengst van verkoop van de woning met bedrijfshal de hypothecaire schulden en een zakelijk krediet van de man ad € 54.449,37 waren afgelost, is het restantbedrag van € 52.424,87 uitgekeerd aan de vrouw.

De rechtbank heeft bepaald dat de opbrengst die resteert uit de verkoop van de woning tussen partijen zal worden verrekend en dat de man aan de vrouw een bedrag van € 13.731,76 dient te voldoen. Het hof heeft die beslissing vernietigd, voor zover daarbij is bepaald dat de man aan de vrouw een bedrag van € 13.731,76 dient te voldoen, en heeft bepaald dat de vrouw op grond van verrekening aan de man een bedrag van € 1.135,17 dient te vergoeden.

In cassatie wordt geklaagd over het oordeel van het hof dat partijen, nu de betalingsachterstand ter zake van de hypotheek van € 15.278,89 is voldaan uit de verkoopopbrengst van de woning, dienaangaande over en weer niets meer van elkaar te vorderen hebben. Bij het uitgangspunt dat aan de vrouw de helft van de, na aflossing van de hypothecaire schuld en het zakelijke krediet, resterende verkoopopbrengst van de echtelijke woning toekwam en dat het zakelijke krediet van de man reeds was verrekend bij de vaststelling van de waarde van de eenmanszaak van de man, diende de man nog € 1.012,26 aan de vrouw te voldoen.

De Hoge Raad oordeelt als volgt. Vast staat dat de opbrengst uit de verkoop van de woning met bedrijfshal tussen partijen bij helfte diende te worden gedeeld en dat uit de verkoopopbrengst ten gunste van de man zijn zakelijk krediet ten belope van € 54.449,37 is afgelost. Eveneens staat vast dat aan de vrouw het gehele bedrag van de resterende opbrengst van de woning ten bedrage van € 52.424,87 is uitgekeerd. Een en ander betekent dat de vrouw vanwege de aflossing van het krediet jegens de man aanspraak heeft op betaling van € 27.224,69, welk

bedrag moet worden verrekend met de helft van het bedrag dat aan de vrouw is uitgekeerd uit de verkoopopbrengst, te weten een bedrag van € 26.212,43. Derhalve heeft de vrouw jegens de man inderdaad nog recht op vergoeding van een bedrag van (€ 27.224,69 - € 26.212,43) € 1.012,26.

De Hoge Raad doet de zaak zelf af. Nu het hof heeft bepaald dat de vrouw op grond van verrekening aan de man een bedrag van € 1.135,17 dient te vergoeden en het slagen van de klacht met zich brengt dat de vrouw jegens de man nog recht heeft op vergoeding van een bedrag van € 1.012,26, dient de vrouw het verschil tussen deze beide bedragen, derhalve € 122,91 aan de man te vergoeden.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-06-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:1295

Zaaknummer: 15/03688